

HEMEN

Pärske 3/2004

Iloa ja kauhua
Inarilla

Kalusto on
HeMen
vahvuus

Heinola
rock &
paint

Päätoimittaja

Hanna Helén helina76@luukku.com
puh. 044 368 6148

Toimitus ja taitto

Marja Niemi marja.niemi@yle.fi
puh. 040 770 1061

Pärske 1/05 postitetaan seuran jäsenille helmikuun lopulla.

Aineisto lehteen viimeistään 10.2. 2005. Sovi jutuista ja kuvista etukäteen.

Kansi

Juhannusretkeilijät lähtökuopissa, kuva: Tommi Korhonen.

[pärskeen pää]

Ympäristö on yhteinen asia

HeMen strategiassa todetaan, että ympäristön kunnioittaminen on kaikkea seuran toimintaa läpäisevä periaate. Kun tutkailin Melojan ympäristöohjelmaa ja vertasin sitä oman seu-

ta. HeMen seurakalustoa on tietoisesti kartutettu laajaksi ja monipuoliseksi, jotta jäsenistö voisi enimmäkseen meloa yhteisillä kajakeilla. Yöretkeilyn alkuun pääsee helposti, koska teltan

Helsingissä melontaseurat sijaitsevat harvakseltaan.

Lähivesillä retkeily on ympäristön kannalta suositeltavampaa kuin se,

Pärske 3/04

Pärskeen pää	s. 3
Toimet ja talkoot, hallitus tiedottaa	s. 4
Esittelyssä: Posa & Lampinen	s. 5
Iloa ja kauhua Inarilla	s. 6
Kalusto on HeMen vahvuus	s. 9
Heinola rock & paint	s. 10
Ohjaajana oppii itse	
-muistoja melontaohjaajakursseilta	s. 13
Hallikausi alkaa	s. 15
HeMen toimihenkilöt	s. 15
HeMen maksut v. 2004	s. 16

Kesän 2003 neljäs alkeiskurssi lauttautuu.

Tommi Korhonen

Helsingin Melojat ry. on Suomen Kanoottiliiton jäsenseura

Kanoottivajat

Soutustadion SS (valkea betonirakennus)
Mustikkamaa MM (puutalo Mustikkamaan sillan länsipuolella)

HALLITUS 2004

Puheenjohtaja

Markku Soikkeli

puheenjohtaja@helsinginmelojat.fi
puh. koti: (09) 727 4603, puh. työ: (09) 3967 2487, 040 581 6599

Varapuheenjohtaja

Timo Korvola

tkorvola@iki.fi
puh. 050 376 2048, (09) 455 1795

Sihteeri

Tiina Simula

sihteeri@helsinginmelojat.fi
puh. 040 567 2263

Muut jäsenet

Lauri Kekkonen

lauri.kekkonen@kolumbus.fi
puh. (09) 785 572, 050 5352002
pertti_lehtinen@hotmail.com
puh. 040 838 8653

Pertti Lehtinen

timo.linden@sato.fi, timo.linden@saunalahti.fi
puh. (09) 755 7132, 040 724 7282, 050 528 2659

Timo Linden

Hetti Poukka

hetti.poukka@helsinki.fi
puh. 040 538 4826, (09) 241 2361

ramme toimintaan, huomasin, että ekologinen melontaharrastus on tehty HeMessä mahdolliseksi ja strategia toteutuu siten myös käytännössä.

Useimmat melontaseurat päätyvät rakentamaan itselleen melontavajan.

HeMessä asia on ratkaistu toisin, kun vajoiksi on vuokrattu alunperin muuhun käyttöön rakennetut tilat. Vaikka tilojen tarkoituksenmukaisuudessa onkin puutteita, olemassaolevien rakennusten hyötykäyttö on ympäristön eduksi. Omien lämpimien kokoustilojen puuttuessa kokouksia ja koulutuksia on pidetty talvisaikaan lainatiloissa. Tilojen valinnassa ympäristöä suosivat keskeinen sijainti ja kestoastiat tarjoihin järjestämistä varten.

Yhteiskäyttöiset varusteet on hyvä tapa keventää ympäristön kuormitus-

ja trangian voi vuokrata seuralta. Toisaalta varusteiden käyttöasteen pitäisi olla korkea, jotta ne kannattaisi hankkia. Siinä mielessä olisi ekologisempaa tarjota yksi kajakki kahdeksaa jäsentä kohti, eikä kahta. Kajakki- en huono saatavuus tosin johtaa nopeasti oman kajakin hankintaan, jolloin hyötysuhde huononee nopeasti.

Melonta itsessään on saasteeton

tapa liikkua, mutta vajalle kulkemiseen joudutaan usein käyttämään muutakin kuin lihasvoimaa. Molemmat HeMen vajat sijaitsevat joukko- liikenneyhteyksien ulottuvilla, ja sekä lta- että Länsi-Helsingistä on kohtuullinen pyöräilymatka jommalle kummalle vajalle. Vajojen saavutettavuutta ajatellen Helsingin melontaseurat ovat hieman liikaa keskittyneet Soutustadionin ympäristöön, kun taas lta-

että kajakkeja kuljetetaan autolla toisaalle. Vajalta lähteviä omatoimiretkiä on retkipäivämaksuissa aavistuksen verran suosittu. Seuran retkiä tehdään paljon vieraille vesille, mikä riippuu lähinnä vetäjien kiinnostuksesta. Kun omalle tai seuran retkelle lähdetään autoilla, kuljetukset kannattaa suunnitella siten, että autoissa on mahdollisimman paljon matkustajia.

Melontaseurat tarjoavat puitteet melonnalle, ja HeMessä puitteet ovat monessa mielessä hyvät. Melonnan ympäristöstävällisyys on kuitenkin isolta osin melojasta kiinni. Arjen valinnoilla on merkitystä sille, millaisessa ympäristössä tulevaisuudessa melomme.

Hanna Helén

Talkoot ja toimet

Ajantasaiset tiedot vapaista talkoopanoksista
Maija Airakselta: talkoot@helsinginmelojat.fi.
Ilmoita Maijalle, kun olet tehnyt oman panoksesi!

Kajakien korjaustalkoot

Kaikki kajakien korjauksesta kiinnostuneet ovat tervetulleita lauantaina 9.10. klo 12 alkaen Soutustadionille kajakien korjaustalkoisiin. Mukaan kaivataan niin vanhoja kuin uusiakin tekijöitä, jotta vanhat voivat opettaa hommat uusille.

Syystalkoot vajoilla

Mustikkamaa

Talkoot lauantaina 23.10. kello 12:sta lähtien.
Lisätiedot Taru Saxberg, puh. 0400 609039.

Soutustadion

Talkoot lauantaina 30.10. alkaen klo 12.
Ohjelmassa paikkojen kunnostusta, koskikajakittelien rakentelua ym.
Talkoouuonitusta hoitamaan tarvitaan ihminen tai muutama, ilmoittaudu Jukka Uotilalle, puh. 0400 831404. Yhteydenotot ja lisätiedot myös Lauri Kekkonen, puh. 050 5352002.

Päivystysvastaava

Päivystysvastaavan tehtäviin kuuluu haalia päivystäjät tiistaipäivystyksiä varten, mikä onnistuu melkoisen helposti muutamalla sähköpostihauulla. Päivystysvastaavan ei tarvitse osallistua varsinaisiin päivystyksiin. Hän hoitaa yhteydenpitoa päivystäjien kesken sekä yhteyksiä muihin seuran toimihenkilöihin tarpeen mukaan. Vastaavalle kuuluu myös päivystyskansion ja päivystäjien ohjeistuksen pitäminen ajan tasalla. Kaikkiaan hommaan menee aikaa korkeintaan noin päivän verran lähinnä keväällä kun päivystyskausi alkaa. Ilmoittautuminen hallitukselle.

Päätoimittaja ja postitusvastaava

Pärske on kivaa talkooppuhaa ja nyt tarjolla on päätoimittajan toimen lisäksi uusi postitusvastaavan pesti. Kysy lisää Marjalta: marja.niemi@yle.fi tai puh. 040770 1061 (iltaisin ja viikonloppuisin).

Päätoimittaja

- mm. osallistuu lehden suunnitteluun
 - on yhteydessä kirjoittajiin sekä hallitukseen ja toimihenkilöihin ajankohtaisista tiedottamisesta tarpeista
 - jakaa juttujen kokoamiseen ja toimittamiseen kuuluvaa työtä toimittaja-taiteijan kanssa
- ### Postitusvastaava
- hankkii lehden jokaiselle numerolle postittajat sekä ohjeistaa ja varustaa heidät

Hallitus tiedottaa

Ajattelutyötä ideariihissä

Hallitus on perustanut kaksi työryhmää valmistelemaan tekeillä olevia asioita. Niihin toivotaan ihmisiä mukaan haluamansa suuruisella panoksella. Yhteydenotot puheenjohtajaan: puheenjohtaja@helsinginmelojat.fi tai 040 581 6599/Markku.

Ryhmät:

Talkoojärjestelmän uudistaminen

- ryhmä kehittää helposti osoitettavia ja monipuolisia talkootehtäviä niin, että entistä useampi jäsen voisi osallistua seuran tehtäviin entistä yksinkertaisemmin ja vaivattomammin.

Toimintatilar ryhmä

- ryhmä selvittää mahdollisuuksia hankkia seuralle uudet, ajanmukaiset tilat. Jäsenten kesken jaetaan mahdollisia kohteita, selvitetään kaavoitustilannetta ja rakennusvaihtoehtoja, ehkä keskustellaan yhteisestä rakennushankkeesta toisten seurojen kanssa ja toivon mukaan päädytään selvään ehdotukseen mitä, mihin, missä ajassa ja millaisin kustannuksin.

Kanoottien roudaus uimahallille loppuu

Hallitus on neuvotellut naapuriseurojen kanssa järjestelystä, jossa seurojen kanootit olisivat kuljetuskontissa Lauttasaaren uimahallin pihassa. Näin vältetään hankalalta ja joskus aina epäonnistuvalla kuljetusrumbalta Soutustadionin ja uimahallin välillä. Uudistus saataneen käyttöön syksyn uimahallikauden alkuun mennessä.

Jäsenen opas uudistuu

Seuran kotisivulla www.helsinginmelojat.fi julkaistu Jäsenen opas on hallituksessa päivitetty ja ilmestyy lähiaikoina sivustalle. Päivityksessä on hyödynnetty hallituksen toista vuotta jatkunutta pelisääntöhanketta, jossa on järjestelmällisesti jäljitetty ja ratkaistu ratkaisemattomia tai huonosti tunnettuja käytäntöjen linjauksia. Opas ilmestyy helposti tulostettavassa muodossa ja sitä päivitetään tästälähiin jatkuvasti, tarpeen mukaan.

Helsingin Melojat ry:n sääntömääräinen

Syyskokous

Töölön kisahalli, kokoushuone, 2. kerros Paavo Nurmen kuja 1 C, 00250 Helsinki

Maanantaina 25. 10 alkaen kello 18.

Käsittellään sääntömääräiset asiat:

Hyväksytään toimintasuunnitelma, talousarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksu sekä valitaan puheenjohtaja, hallituksen jäsenet, tilintarkastajat ja varatilintarkastajat vuodelle 2005.

Kokousasioiden jälkeen merimelonta-aiheisia videoita, ehkä jäsenen retkikuvia ja -kertomuksia ja muuta viihtyisää asian ympärillä.

Pärske yhdistää nimet kasvoihin.

Esittelyvuorossa HeMen muinaistaiteellis-arkeologisia retkiä järjestävät Marja-Terttu Posa ja Timo Lampinen.

[esittelyssä]

Outoa meininkiä utuisilla reiteillä

Miksi ja miten melonta-harrastuksesi sai alkunsa?

Marja-Terttu: Kipinä on vuodelta 1984. Veljeni osti kajakin, jota kokeilin pari kertaa. Innostuin valtavasti, ja päätin, että tätä rupean tekemään sitten, kun lapseni ovat isompia. Vuonna 1999 kävin melontakurssin ja liityin jäseneksi.

Timo: En tiedä, mutta oireet paheni vuonna 2001.

Entä innostus muinaistaiteellis-arkeologiseen melontaan?

T: Hurmaava bukee ja pitkä jälkimaaku. Sekoitus ideoitin Marja-Tertun kanssa HeMen pikkujouluissa 2001.

M-T: Huomasimme kuuluvamme samaan arkeologian harrastajien yhdistykseen, ja Alli yllytti meitä järjestämään arkeologia-aiheista retkeä. Meloessa näkee maisemat aivan erilaisina, ja menneinä aikoina vesireitit ovat olleet tärkeitä kulkureittejä.

Mitä yhteistä on melonnalla ja muinaistaiteella?

T: Outoa meininkiä utuisilla reiteillä.

M-T: Maisema, sen kauneus, muuttuminen vuorokauden ja vuodenaikojen mukaan.

Mikä sinua miellyttää HeMessä?

M-T: Kaikki ihanat ihmiset (lajitoverit, kuten Soikkelin Markku sanoo). Viihdyn valtavan hyvin niin melontaretkillä kuin kaikissa muissa seuran tilaisuuksissa. **T:** Rypytys ovat ilmeisesti muissa seuroissa.

Miten haluaisit seuran kehittyvän?

M-T: Tähän minulla ei ole mitään selkeää vastausta. Arvokeskustelussa

tulipaljon hyviä ajatuksia.

T: Kokeneemmat voisivat järjestää rohkeammin aloittelijoillekin sopivia yön yli kestäviä kerhon retkiä.

Missä vielä haluaisit meloa?

M-T: Ei mitään erikoista paikkaa mielessä, haluan vain meloa.

T: HeMen 50 v. juhlaretkellä.

Marja-Terttu Posa, Karhusaaren hirvet ja Timo Lampinen.

Miten muuten kuin retkenjärjestäjänä olet talkoillut HeMessä?

M-T: Jäseniltojen järjestelyissä, siivoustalkoissa, kurssilla apuohjaajana ym. Olen lähtenyt mukaan aina, kun minulle on sopimut.

T: Luultavasti talkoissa ja kajakkeja kuljettamalla.

Mikä on ollut innostavin tai mielempainuv melontaretkesi?

T: Toivon muistavani ainakin kaikki yön yli retket vielä vanhainkodin vuodeosastolla.

M-T: Ei ole yhtään yliverstaista retkeä. Yön yli kestäviä retket on olleet mahtavia, niistä puhun monta päivää, kukaan on kuuloetäisyydellä.

Jos tekisit melontaan liittyvän arkeologisen löydöksen, mikä se olisi?

T: Vasarakirvesjengin 4000 vuotta sitten kovertama kanootti Kaarelanlahden mutakerroksista.

M-T: Minulla ei ole mitään tällaista tavoitetta mielessä.

Riittääkö kalliomaalauksia myös tuleville kesille?

M-T: Kyllä, ja välillä retkeilemme myös muissa esihistoriallisissa kohteissa. **T:** KTS:n mukaan ensi vuonna rautaaikaa Kanta-Hämeessä ja vuonna 2006 taas kalliomaalauksia, joten jo löydetystä bongataan nykyvauhdivilla viimeiset vuonna 2064.

Iloa ja kauhua Inarilla

Viimassaaresta länteen, tyyntä ja rasvatyöntä.

Viimeistään kajakkiin kahlatessa käy selväksi, ettei Lappia hautoneesta helteestä ole paljon jäljellä. Vesi Inarinjärvessä on kylmää.

Kahden pitkän ajopäivän päätteeksi suuntaamme kohti Suovasaaria, ensimmäistä yöpymispaikkaa matkalla kohti Vätsärin erämaata. Hetillä, Hannalla, Paulalla ja Teemulla on merikelpoiset lasikuitukajakit, itse koetan pärjätä lyhyellä, muovisella Prijon Catalinalla.

Savustamme itseämme yhden yön Suovasaaren kodalla, käymme kurkkimassa Korkia-Mauran jääluolaa ja melomme rasvatyynnässä Kaikunuoran suulla olevalle Punaiselle tuvalle. Tylsä ja psyykkisesti raskas melontasää, Hetti toteaa, kun aurinko paistaa eikä järven pinta värähdä kuin melan osuessa siihen. Minulle

tämä kyllä sopii. Olen melonut vasta pari vuotta, enkä kaipaa kovin paljon itseäni suurempia haasteita.

Illalla tuuli ja sade nousevat idästä Kaikunuoran kymmenkilometristä ränniä pitkin. Aamulla tuulee yhä reippaammin ja näkyvyys on sumun heikentämä. Pohditaan, minne saakka tällä retkellä kaiken kaikkiaan on realistista yrittää ehtiä, eikä oikein saada asiaan selvyttä.

Mutkittelimme saarten suojissa Kärppäsaaren autiotuvalle. Koetamme saada tolkkua säätiedotuksista ja tekstiviesteillä tilatuista lisätarkennuksista. Pohjanlahdella tuulta 17 m/s, sisävesillä

liikkuja varoitellaan, tuuli on lähteestä riippuen joko yltyvässä tai laantumassa. Hannan kipeä olkapää tarvitsee lepopäivän, ja jään pitämään hänelle seuraa muiden loitotessa valkoharjaiselle ulapalle kohti Isoa-Roiroa ja Vätsäriä.

Poimimme mustikoita, kuhnailemme mökissä ja yritämme edelleen tulkita säätiedotuksia. Kääntykö tuuli luoteeseen vai pysyykö pohjoisessa? Tänäkö se jo laantuu vaiko vasta huomenna? Ei täällä enää toista yötä jaksa lortvia, päätämme ja lähdemme iltapäivällä tavoittamaan muuta retki-kuntaa.

Hanhenkeittämaniemen takaa iskee ristiaalokko, ja melominen käy työstä. Toivekuva, että tuuli tyyntyisi illaksi, hautautuu lopullisesti. Katselen saaria sillä silmällä, voisiko sittenkin laittaa teltan pystyyn jo nyt. En tiedä, mitä Hanna ajattelee asiasta, enkä kehtaa kysyä.

Lepäämme hetken Lihasaarten suojissa ennen Sammakkoselän ylittämistä. Koska meitä on vain kaksi, vannotan Hannaa olemaan yrittämättä reskuttaa minua jos kaadun, ja antamaan tuulen painaa minut vastarannalle. Hanna ei oikeastaan kommentoi. Aloitamme ylityksen. Vedän syvään henkeä, sillä minua pelottaa.

Selälle päästyä aallot kasvavat, tuuli yltyy, evätön Catalina ei pidä suuntaa vaan yrittää nousta tuuleen. Väännän hampaat ivessä. Olen viritelty tavaraa kannelle sekä eteen että taakse, ja kajakki heilahtaa rajusti suurempien aaltojen pyyhkäistessä yli.

Puuskat repivät melaa, joka osuu välillä huonossa kulmassa veteen.

Aina horjahtaessa pelko yltyy kauhuksi. En ole ollut tällaisessa ennen. Viiden kilometrin ylitys tuntuu suunnattoman pitkältä, järvi kovin syvältä ja kylmältä. Jos saisin valita, valitsisin nyt mieluummin sen tylsän ja psyykkisesti raskaan melontasään. Tunnen säälliä Hannaa kohtaan, joka kuitenkin varmasti ryhtyy yrittämään reskutusta, kun kohta väistämättä kaadun.

Pelon lisäksi tunnen harmia. Jos nyt kaadun ja aiheutan kosolti ylimääräistä vaivaa, kukaan ei enää koskaan melo kanssani. Ihmiset osoittavat kadulla: tuo on se tyhmä, joka ei osaa meloa. Minut erotetaan HeMe:stä. Tapiola ei enää myönnä minulle vakuutuksia. En saa kaatua, se on nyt kerta kaikkiaan poissa laskuista.

Tyrskyt lentävät ilmassa mutta huopahattu pysyy ihmeen kaupalla

päässä. Sietämättömän hitaasti ohitamme Papinsaaren, Papinsalmen ja Ison-Roiron lounaiset karit. Melkein kaikkienn ponnahtaan käännän kajakin myötäaaltoon rantautuaksemme syvään lahteen, jossa leiri tiettävästi on. Aallot yrittävät kangeta kajakkia sivuttain, ja kauhon raivokkaasti säilyttäkseni suunnan.

Takaa kuuluu isomman aallon ääni ja lähdän yllättäen elämäni ensimmäiseen surffiin, joka kantaa melkein rantaan asti. Karjun riemusta. Koukkaan suojaiseen poukamaan, kompuroidin maihin täynnä adrenaliinia ja heitän melan kauas Vätsärin erämaahan. Kumpareen takaa kohoava sadeviittaan pukeutunut menninkäinen, Hetti, vaikuttaa sekä hämmästyneeltä siitä, että lähdimme ylitykseen tällä säällä että helpottuneelta, kun pääsimme vielä perille.

Ei heilläkään aivan kevyt päivä ole takana. Kirakkavuonon suuntaan oli ollut myötäisessä kiva meloa, mutta paluumatkalla Papinsalmessa oli Teemun mukaan pitänyt ottaa kaikki irti, jotta kajakki liikkuisi laisinkaan eteenpäin, eikä hän varsinaisesti kehu korkeakeulaisen Revalin vastatuulioimaisuuksia.

Yöllä tuuli yltyy entisestään, painaa telttoihin vettä ulkokankaan läpi ja hakkaa reikiä, mutta aamulla on jo kelvollinen melontasää. Palaamme Kärppäsaareen lounaalle. Myötäaalttoon päästessä kokeneemilla on hauskaa, mutta itse en voi sanoa viihtyvani varsinkaan salmien kohdalla, joihin tuuli on kerännyt ristiaalokkoa koko Kasariselän matkalta.

Illalla ylittämme Kasariselän länteen Kahkusaaren kämpälle. Aalto on loivaa, mutta kun lähimpään rantaan on kolme kilometriä en voi olla miet-

Teemu Kokkonen

Mustikkapiirakkaa Isossa-Roirossa myräkkäpäivän päätteeksi.

timättä, kauanko jaksaisin pitää kiinni kaatuneen kajakin köysistä. Rentona kuin räsynukke, ajattelen suurrempien aaltojen tanssittaessa, ja rallatan Macarenaa koko ylityksen ajan. Ehkä lähden vielä toistekin melomaan, asia, jota syvästi epäilen edellispäivän myräkässä

Kuivatamme suurta varustemäärää pienessä kämpässä ja paistamme lätyjä. Liekitan omani viskillä. Aamulla on tyyntä ja aurin-

Petäjäsaaren poukamassa.

Petäjäsaari.

Seitsemännen retkipäivän aamiaisen Petäjäsaaren kämpällä.

Teemu Kokkonen

koista, eikä sää siitä paljoa muutu koko retken loppuajana. Vietämme saaris-topäivää, koluamme poukamia ja poimimme lisää mustikoita. Illalla majoitumme Petäjäsaaren kämpälle, jossa kohtaamme jo Punaisella Tuvalla tapaamamme itsekseni puhelevan saksalaismelojan. Ennen puolta yötä syömme mustikkapiirakkia ja tarjoamme saksalaisellekin, joka kysyy, olemmeko tuoneet sen Helsingistä.

Aamulla hyvästelemme saksalaisen, joka ilmoittaa lähtevänsä ensi kesänä Tahitille. Toiseksi viimeisen melontapäivän teemana ovat pitkät ja kapeat salmet, inarilaisittain nuorat. Mahlattinuoran keskivaiheilla pidäm-

me taukoa Vuoriaisen poukamassa. Muutamat kapuavat huipulle, tydyn lojumaan varvikossa auringon hehkussa ja nauttimaan viimeisen kesäpäivän tunnusta. Kiemurtelemme Kankivuonon ja Salanuoran kautta Kuusisaareen ja pystytämme teltat. Kilometrin päässä pohjoisuuteessa kohoa Ukko.

Ajomatkaa ajatellen heräämme viimeisenä aamuna tavallista aikaisemmin, melomme Ukolle ja kipeämme portaat ylös. Teemun kameran akussa ei ole enää henkeä ja omani on kajakin uumenissa, joten täytyy tyytyä muistamaan, miltä järvi näyttää esteettä kymmenien metrien korkeudesta

katseltuna. Itäkoillisessa ulappa jatkuu loputtomiin herättäen vastustamatoman halun päästä sinne vielä joskus.

Inari on iso, autio ja kivinen, ja siellä on joitakin hyviä kämppiä. Sää voi vaihtua nopeasti ja tuulella on tilaa puhaltaa suurilla selillä. Juomavettä ei tarvitse raahata mukana, sitä on aina käden ulottuvilla. Viikko ja 200 kilometriä oli vain viipale suuresta erämaajärvestä. Haluaisin meloa siellä joskus kuukauden, ja ehkä melonkin.

Erkki Lampén

Kalusto on HeMen vahvuus

HeMellä on erinomainen retki- ja virkistymelontaan sopiva kalusto. Jäsenmäärän ja aukkojen suhde on 4:1, kun monessa seurassa aukkoja on 8 tai vähemmän jäsentä kohden. Seuran kalusto on siis eittämättä yksi HeMen vahvuuksista.

Hemelaisten käytössä on 33 eri kajakkimallia ja yhteensä 81 kajakkia, lisäksi on 11 koskikajakkia ja 3 innkaria. Myös seuran mela-, aukkopeite- ja kellunta-liivivalkoima on laaja ja monipuolinen.

Jäsentuotot kalustoon

Alun alkaen seuralla ei ollut mitään - sen enempää tiloja kun kalustoakaan. Keväällä 1994 vuokrattiin Soutustadionin alakerta ja alkeiskurssitoiminta voitiin käynnistää, kun ostettiin velaksi 11 Yokonia. Samaan aikaan hankittiin muutama hyvä ja halpa Mari. Mareja ostettiin myöhemmin lisää ja nykyisin niitä on 15 kpl. Vuoteen 2003 asti Mari oli myös se kajakkityyppi, jolle kirjattiin vuosittain

eniten lähtöjä. Yksi selitys Marin suosioon on sen keskeinen rooli alkeiskursseilla. Kun alkeiskursilla on melonut Marilla, niin retkillekin on helppo ottaa tuttu kajakki.

Kalusto olisi voinut jäädä Yokoneihin ja Mareihin, jollei heti toiminnan alkuvaiheessa olisi havahduttu siihen toiseikkaan, että seuran vajolla ole tilaa kovin monelle kajakille. Jos HeMen toimintamallin perustuisi jäsenten omiin kajakkeihin ja kajakkipaikkoihin, olisi jäsenmäärä pitänyt rajoittaa alle 100:an. Nyt kun suurin osa kajakkipaikoista on ollut seurakaluston käytössä, on jäsenmäärää voitu kasvattaa. Vastaavasti jäseniston kasvu on pakottanut lisäämään kalustoa. Samalla uudet jäsenet ovat tuoneet alkeiskurssi-, liittymis- ja jäsenmaksutuloja ja näin "lapsi on tuonut leivän tullessaan". Esimerkiksi vuonna 2003 alkeiskurssitulot ja uusien jäsenten jäsen- ja liittymismaksut olivat yhteensä 9180 euroa. Kalustohankintoihin käytettiin 9262 euroa.

Jo HeMen alkeiskurssilla on mahdollisuus saada tuntumaa erilaisiin retkikajakkeihin.

Tommi Korhonen

Kahden vajan edut

Keskeinen tapahtuma HeMen vaiheissa oli Mustikkamaan toimipisteen vuokraaminen keväällä 1995. Se merkitsi toiminnan jakautumista ja samalla kaluston jakoa kahteen paikkaan. Vaikka jako on välillä haitannutkin toimintaa, on se tarjonnut jäsenistölle ainutlaatuisen mahdollisuuden harrastaa melontaa molemmilla puolilla Helsingistä.

Käytännössä lähes kaikki aktiivijäsenet ovat hyödyntäneetkin tätä mahdollisuutta. Samalla he ovat käyttäneet seuran kalustoa ainakin toisella vajalla, sillä kenelläkään ei ole omaa kajakkia molemmilla vajilla.

On merkittävää että kaikki jäsenet käyttävät seuran kalustoa: kalustoon on haluttu satsata ja määrärahat ovat olleet korkealla tasolla. Kun hallituksen jäsenetkin käyttävät seuran kalustoa, on kaikilla myös henkilökohtainen intressi kasvattaa kaluston määrää ja laatua. Tämä on olennainen ero verrattuna sellaiseen - ja ehkä tyypilliseen - melontaseuraan, jossa kaikki aktiivit melovat omilla kajakeillaan ja seurakalusto on pakollinen paha alkeiskurssien ja niiden aloittelijoiden takia, jotka eivät vielä ole ymmärtäneet hankkia omaa kajakkia.

Ei vain määrä vaan laatu

Toiminnan alkuvuosina kalustohankinnoissa määrän kasvattaminen oli keskeistä, mutta varsin pian myös laatuun ryhdyttiin panostamaan. Jo vuosia kalustohankinnassa on noudatettu periaatetta että mikään kalusto ei ole liian hienoa hankittavaksi seurakäyttöön. Toki kaikkien herkimpiä materiaaleja on pyritty välttämään. Meloissa näkyy hyvin tapahtunut ke-

jatkuu s. 10

hitys: alkuvuosien hankintoja olivat muovilapaiset ja alumiinivartiset perusmelat, joiden jälkeen kokeiltiin Lendalin Nordkapp ja Archipelagomeloja esdash-lavoin. Kun Lendalin retkimelat osoittautuivat kestäviksi seurakäytössä, kokeiltiin niihin kevyempiä N12-lapoja. Nyt N12-lavat ovat vakioratkaisu ja testauskäyttöön on hankittu yksittäisiä lasikuitu/hiilikuitumeloja ja uusia malleja kuten mutkavarsimeloja.

Keskeinen tavoite HeMessä on ollut, että oman kaluston hankkiminen ei ole jäsenille välttämätöntä. Kun seuran kalustossa on jo Nordkapp Jubilee, Viking ja Artisan Millenium ja monta muuta hyvää retkikajakia, ei oman hankkimisella saavuta vastaavaa hyötyä kuin jos nämä kajakit puuttuisivat valikoimasta. Samalla yksityisten kajakkipaikkojen kysyntä pysyy kohuttavasti.

Toki oma kajakki varmistaa sen että aina pääsee haluamallaan kajakilla vesille eikä yötretkille tarvitse tehdä varauksia tai välittää mahdollisesta varausrajoituksista. Seurakaluston käyttörajoitukset HeMessä ovat kuitenkin varsin maltillisia. Omilla yötretkillä käytettävän kaluston suhteen ei ole rajoituksia eikä lainaus maksaa paljon. Seurakaluston käyttö on kuitenkin aihe, josta säännöllisin väliajoin keskustellaan. Jos hemeläinen oikeasti lähtee pidemmälle melontaretkelle, pitäisi mikä tahansa seuran kajakeista olla lainattavissa. Vaikka kukaan ei olekaan melonut sinivalikonauhaa seuran kajakilla, niin tietoisuus siitä, että olla rajalta-rajalle melonnan voi tehdä seurakalustolla, on tärkeä.

Risto Lehtivaara

Heinolan Tähti.

Asutuspainannetta etsimässä.

Ilkka Salmi

Heinola rock & paint

Muinaisretken avaava ilta pimenee nuotiokatoksen savuntuoksuun.
Mahtailevan moderni Heinolan Tähti -silta luo outoa valoaan.
Se tahtoo näyttää nousevansa vanhan vesitiekuulttuurin yläpuolelle ja alistavansa sen vain kauniiksi näkymiksi.
Olemme tulleet meloen tutkimaan vastikään löydettyjä kalliomaalauksia.

Jatkamme Timo Lampisen kanssa autossa syntynyttä kiinaa siitä, miten vedenkorkeus järvilla on muuttunut sitten Heinolan harjun eli Jyrängön virran puhkeamisen 6000 vuotta sitten. Taitaa mies, tuo *uomo universale* (lausuu tamperelaisia murrerunoja), olla oikeassa.

Johtava arkeologi kommentaa Marja-Terttu Posan valtuutuksella, että huomenna käydään Heinolasta itään Ruotsalaisella ja sunnuntaina lastetellaan Konnivettä eli oikeastaan

Kymijoen alkua, tai mistä se nyt sitten ryhtyykään. Pohdimme Ruotsalaisen nimen alkuperää. Voisi olla näillä seuduilla 1700-luvun Venäjän rajan läheisyys mutta kun ei ole. "Ruodza-vesi" tunnetaan jo 1400-luvulta kärkepäpäreistä, kun yksi oli motannut toista ja toinen takaisin ja kruunu tuli väliin, sanoo Heinolan historia.

Kuka kaipaa valkoista vettä?

Aamulla hommiin! Tänä vuonna kajakkeja on 16 ja muinaistieteilijöitä yhtä monta. Retki on kuulemma kasvanut seuran suurimmaksi brändiksi. Saan käskyn kärkeen ja lähden puskemaan sivuvastaiseen kilometrisen sillan ali. Alli hiihtelee rantoja pitkin. Opin että paras paikka meloa vastatuuleen on etäisyys rannasta, jossa aalto kohtaa heijasteaallon. Missä lie, yhtä soppaa kaikki.

Pohjoistuulta on reippaasti yli leppeän rajan. Melonnan tuuliluokituksen menee näin: **Zen**-liito, ihana,

leppä ja äitimaentykkäästäenää. Toisen luokituksen mukaan tuulta on kuulemma kymmenkunta metriä sekunnissa. Lauma leviää kuin haulikolla. Maria hymyilyttää. Hänen seuransa on **Drumsö kanotister** ja lempikeli hirmumyrsky. Saaren suojassa keräämme voimia ja vaihdamme voivotteluita. "Piti olla leppoisan kultturellia menoa eikä ekstreemiä". "Rahhat takas, Lampinen evän all!"

Toinen vastatuulisuus vie kapinamehut. Laskemme myötäistä pitkäluuroon Rotalahteen. Päivän maalaukko löytyy ja murkinalle päästään. Anna tekee kokemattomalle fiksun johtopäätöksen ja lähtee taksilla kämpille. Tiedoksi sitten että kyllä kajakki tilataksiin mahtuu, ja kuski kuivaa kannenkin!

Kalliomaalaukset ovat kuin luodut vesiretkiilyn kohteeksi, sillä ne ovat

yleensä komella paikoilla ja hyvin reitien varrella. Täydellä vatsalla kuvat piirtyvät silmään selvempinä, kunhan osoitellaan toisillemme ja keskustellaan. Sovimme että vastedes mukaan otetaan vain ne, jotka jokaista mustetahraa näytettäessä osaavat sanoa että "hirvi" tai "vene".

Maalaukset ovat jälkiä maailmasta, jossa kaikkea olemista hallitsivat myytit, shamanismi, vainajayhteys ja voimasta. Ne eivät edusta erityistä alkusuomalaista kulttuuria vaan yhteistä indoeurooppalaista perintöä. Täällä ne vain ovat säilyneet.

Välipalaksi asutuspainanne

Paluumatkalla pääosassa on jälleen tuuli, nyt inha sivuttainen. Kerran tunnen katoavani aallon syleilyyn, ja siltä kuulemma näyttikin. Pääsemme on-

neksi ilman kaatumisia uimarannalle, jolta käydään etsimässä pari asutuspainannetta. Retkihuumorin horjuu. Oma pieni painanne yläpetillä olisi kiinnostavampi. Tutkin karttaa ja teen tarjouksen, josta pitäisi kieltäytyä: Kannetaan kajakit kilometrin päähän ja vältetään kahden niemen kiertäminen ja vastatuuli. Muutama laillani tuuliin tympäntynyt parka innostuu heti. Ilkka pyörittelee silmiään.

Päivälästissa olevat kajakit ovat kevyempiä kuin Hannibalin norsut Alpeilla, mutta ne eivät kävele itse. Onneksi Jyrki ja Maarit ovat keksineet pyörän eli kajakkikarryn. Huhuh. Hölkään reittiselvitystä kun toiset kantavat, ja juoksutan norsuja kärryillä. Kulkevat kyllä tiellä sutjakkaasti ilman sitomisita.

Kotoaitalla Lauri, Sörkän giba, blandaa rommititit ennen bustua.

Täydellä vatsalla kuvat piirtyvät silmään selvempinä.

Ilkka Salmi

Muuan italialainen tutkimusmatkailija Giuseppe Acerbi julkaisi 1802 kirjan, jossa sauna esiintyi suomalaisena jutuna, vähän kuin kännykkä nykyään. Saunan seinän takana mölittää kahdella kielellä, kun Heinolan ja ruotsalaisen Karlshamnin ystävyyskaupunkilaiset tapaavat toisiaan painien.

Iltatulilla pistää silmään viinin määrä suhteessa siihen, minkä verran siitä jaksetaan kovan päivän iltana enää nauttia. Ihmettellemme ilmoja. Tuulen lisäksi lämpöä ei ole elokuun puolivälissä hetkeäkään yli 15 asteen, mistä Ukkoa tai paremmin Ilmarista sopii

Tuuliin tympääntyneet kantavat kajakkinsa.

moittia, jos uskaltaa. Ilmarinen oli nimittäin nykytiedon mukaan alun perin sekä taivasta että maita ja säitä säättävä heppu.

Eikö siis ole niin, että säästä puhuminen ei olekaan *small talkia*, vaan maailman järjestyksestä keskustelemista ja sen vahvistamista, että kylä taivaan vallat vielä määräävät?

Lehmä ja hirvi

Nukun pommiin ja rähjään kampeet kasaan minkä kykenen. Aamujunamme ei tänään lähde kuin Mussolinin aikaan. Mihinpä kiire olisikaan, ystävämme menivät jo tuhansia vuosia sitten.

Katsastamme aluksi Heinolan asuatomessut vastapäisellä rannalla.

Uusvanha tyyli (viime vuosituhanelta) näyttää vetävän edelleen ja vesirajan kanssa flirttaillaan. Kysyn Tarjalta, että onko joku näistä nyt elämänmittainen unelmasi mutta ei tunnusta. Melojan unelmamaailma on liikkuvampi ja aineettomampi, se on ruumiillinen ja aistimellinen tunnelma. Kohta olemme itse messukohde, kun livumme letkana tervantuoksuisen kaarisillan alta.

Kysyn jälkipään valvojasta ja Ilkka vastaa että "kai sieltä joku tulee". Laskemme Jyrängön virtaa ja lehmänmahat pyörivät hauskaasti (tästä täy-

Ruokatauko.

tyy tulla Eppu Normaalin punkpsykedeelinen Lainelautailvea lehmänmaha rock & roll). Virtapaikoja tulee vielä kaksi lisää ja joku haluaa rekisteriinsä suoritusmerkinnän koskimelontakokemuksesta – eilisen aalokkomelonnan perään.

Keli on ihana ja nautimme melonnasta hymysuin. Tutkimusohjelmassa on tänään yksi tai kaksi pronssikautista kiviroykkiötä eli niin sanottua lapinrauniota ja kolme kalliomaalausta. Iitin kuntahistoriassa huhuttu Metelinkärjen röykkiö jää kyllä löytymättä. Ensimmäinen on paikallaan niemennokassa kuin köyhän pohjoisen miehen pyramidi.

Karhusaaressa kallioliipan alla on maalaus, ja samalla paikalla pitää

tämä venekunta sadetta nytkin saatuaan ensin merkinnät tosi kehnoon paikkaan rantautumisesta. Syön kolmatta päivää salaattia, jonka valkosipulimäärällä olisi turha yrittää kaveria kaksikkoon edes etuaukkoon.

Toiseksi viimeinen kohde, Haukka-vuoren hirvi kruunaa retken. Pekka Kivikäs on kirjassaan Kalliomaalausten kuvamaailma (1997) yltynyt runolliseksi sitä kuvatessaan, eikä yhtään liioittele. Hirvi on kovin soma, kuin graniittilohkareilla kehystetty koru.

Keskustelu viriää kalliomaalausten taiteellisuudesta. Maalaukset tuntuvat

monesta taidetta funktionaalisemmilta, meidän päivien medialta tai muulta kommunikaatiolta. Ja pöh, nurisen. Noin ajattelee nykyihminen, joka on siirtänyt taiteen omaan lokeeroonsa museoon. Kulttuuri alkaa jäljittelystä. Kalliolta riippuu sateenraikkaita vadelmia suoraan suuhun. Hirven kuvalla oli kerran mahtava voima.

Pasi Mäenpää

Ohjaajana oppii itse

- muistoja melontaohjaajakurssilta

Siemenet HeMen melonta-ohjaajakurssille kylvettiin keväisissä uimahalliharjoituksissa, joissa minä ja Kokkosen Teemu päätimme järjestää kurssin yhteisvoimin.

Kevään ja kesän kuluessa kartoitimme hemeläisten osallistumisintoa, etsimme kouluttajan, pähkäilimme päivämääriä ja keräsimme ilmoittautumisia. Kaikki hämmingit ja päällekkäisyydet saatiin selvitettyä, ja kahden peruuttaneen tilalle löydettiin salamannopeasti uudet osallistujat. Päivää ennen kurssin alkua selvisi vihdoin lopullinen osallistujajoukko, johon kuului peräti seitsemän Hemen jäsentä: Eero Jalo, Tommi Korhonen, Timo Lampinen, Ilkka Salmi, Tuomas Timonen sekä minä ja Teemu.

Tapasimme lähes koko joukolla ensimmäisen kerran elokuun puolivälissä, jolloin oli mahdollisuus saada to-

distukset uimataidosta ja pelastusainnista. Kaatosateinen ja kolea päivä kääntyi poutaiseen, mutta koleaan iltaan, kun räpiköimme Soutustadionin limaisessa ja sameassa vedessä. Uintiosuus sujui vielä helposti, mutta haasteet kasvoivat pelastusainnissa. Pelastettavilla oli täysi työ olla polskimatta mukana, kun 17-asteinen (!) vesi alkoi kangistaa väkisin. Hinatessa taas laituri tuntui pysyvän toivottoman kaukana, ja päädyin oppimaan tilanteesta sen, että yritän välttää moiseen tilanteeseen joutumisen niin hyvin kuin voin.

Seuraava koitos oli melontatäitötesti, jossa kokelaat osoittavat hallitsevansa melonnan perustaidot. Siniikkästä harjoittelusta huolimatta kaikki ei tuntunut menevän niin hyvin kuin 4000km kokemuksella voisi kuvitella, mihin jännityksellä lienee ollut osuutensa. Reskutuksessa kävi

ilmi, miten paljon hitaampaa pelastaminen on, jos kaatunut viskaa melan kädestään. Turhaan ei siis alkeiskursseja pidetä kiinni.

Syyskuun ensimmäisellä viikolla toteutui sitten itse kurssi. Tiistai- ja torstai-illat kuuntelimme toisten kurssilaisten esityksiä eri aiheista, ja pidimme omat esityksemme. Aiheesta kuin aiheesta syntyi keskustelua, johon kouluttajamme Pekka Kuha erityisesti rohkaisi. Oli kiinnostavaa kuulla, kuinka eri seuroissa toimitaan, olihan kurssilla edustettuna neljä pääkaupunkiseudun melontaseuraa. Aiheista jäi askarruttamaan varsinkin retkenvetäjän rooli ryhmähengen luojana, ja kuinka saada osallistujien odotukset ja retken luonne kohtaamaan.

Kurssiviikonloppu oli hengästyttävän täynnä ohjelmaa. Aamu alkoi

Ohjaajakurssia luotsasi Pekka Kuha.

Ilkka Salmi

avokanoottimelonalla, luennoilla ja suunnistusharjoituksilla. Vesillekin lo-
pulta ehdittiin, mutta ei vain melo-
maan, vaan harjoittelemaan ryhmän
ohjaamista suullisesti ja käsimerkein.
Aina vain lisää tietoa vyöry päälle, sil-
lä esitykset jatkuivat niin lounastauolla
kuin illallisen jälkeen Rövarenin
keittokatosessa. Kömpiessäni illalla
telttaan oli mielessä, että ehkä edes
turvallisuusohje olisi hyvä lukea sun-
nuntaista tenttiä varten, mutta uni
tuntui houkuttelevammalta kump-
panilla.

Sunnuntaina melontaretkeily alkoi
palata jälleen normaaliuomiinsa, paitsi
että vajalle yritettiin palata hyvissä
ajoin ennen tenttiä. Niin olikin hyvä,
sillä tentti oli pitkä ja yksityiskohtai-
nen. Palautin paperini viimeisten jou-
kossa ja tunsin tehneeni sen mitä voin,
vaikka tenttiin lukeminen olikin jää-
nyt muun melontaelämän jalkoihin.
Onneksi aktiivisesta melontahar-
rustuksesta oli paljon hyötyä tenttiä
tehdessä, ja mitä ilmeisimmin se meni
myös kirokkaasti läpi.

Mitä kurssilta jäi käteen? Konkreetti-
simmin paksu nivaska hyvää aineistoa,
jota on mukava lueskella talven kulu-
essa. Tietoa jaettiin lyhyessä ajassa niin
paljon, että tarvitsen sen sulatte-
lemiseen aika pitkän ajan. Hypotermia
oli aihe, joka osui hyvään maaperään.
Jos jo elokuussa alkavat kylmet-
tymisoiheet lyhyen uimareissun jäl-
keen, miten paljon vakavimmat seu-
raukset kaatumisesta onkaan kylmi-
en vesien aikaan. Ohjaamisesta jäi
mieleen esimerkiksi etappien selosta-
minen osallistujille.

Hanna Helén

Kysymyksiä ohjaajakurssilaisille

Kolme HeMen tuoretta melontaoh-jaajaa vastasi seuraaviin kysymyksiin:

1. **Miksi hakeuduit melonta-ohjaajan koulutukseen?**
2. **Mitä opit kurssilla?**

Teemu Kokkonen

1. Olen aiempina vuosina ollut HeMen
alkeiskoulutuksessa mukana apu-
ohjaajana, ja halusin itseluottamusta
lisää ohjaamiseen. Ja kukaties sitä in-
nostuu joskus vetämään jonkun
retkenkin.

2. Teoriapuolelta uutta tietoa sain lä-
hinnä melonnan turvallisuusohjeis-
tyksen osalta (melonnan turvallisuus-
ohjeet). Samoin ensiavusta oppi pal-
jon uutta niin EA-kurssilla kun ohjaaja-
kurssilla pidetystä alustuksesta.
Kurssiretkellä huomasin, että koke-
nutkin porukka hajaantuu herkästi,
ellei sovi etenemismuotoa (esim.
salmiakki) ja/tai selkeää ohjeistusta
merkkeineen (kokoontuminen).

Tommi Korhonen

1. Kun olen ollut kahtena vuonna
alkeiskurssilla apuohjaamassa, niin
tämä koulutus oli hyvä jatko sille. Li-
sää ainakin muodollista ja toivottavas-
ti myös muutakin pätevyyttä siihen
hommaan. Toinen syy oli ihan vaan
oppia lisää ja uutta melonnasta.

2. Luulen, että varsinainen hyöty tu-
lee vasta ajan kanssa kun ehtii
prosessoroida kurssin oppeja rauhassa
ja voi vaikka palata aineistoon jos on
tarpeen. Opetusmetodin se, että
tehtiin itse eikä vain kuunneltu Pekan
luennointia oli mielestäni oikein hyvä.

Timo Lampinen

1. Täysin itsekkäistä syistä, en tietoi-
sesti ajatellut HeMen hyvää vaikka
sekin voi jäsentensä tietotaitotason
kohoamisesta jollakin tavalla hyötyä.

Ohjaajakurssin käyminen edistää
omaa osaamista. Helpottaa myös
opettamista ja opettaminen eri tilan-
teissa ja tilaisuuksissa taas lisää omaa
osaamista. Siis lisää vauhtia eräänlai-
seen myönteiseen noidankehään. Tai
melonnan oppimisen pyörteeseen.

2. Erannon käsittely varmentui...
Myös merimerkit...EA1 tuli melonta-
ohjaajakurssin ansiosta suoritettua. Ylei-
semmin ja ja isompana voi sanoa, että
osaaminen ylipäätyänsä rikastui ja
vahvistui. Oli erittäin hyvä, että samal-
la kurssilla oli eri serojen ihmisiä. Oli
osaltaan hyvin opettavaista kuulla,
että hahmotuksissa on eroja. Hyödyl-
linen oli myös Pekan esittelemä
melontatekniikan opetustapa, jossa
alussa oppilas laitetaan melomaan
vain jaloilla & vartalolla ilman käsiä.
Malli on erittäin hyvä oikein oppimis-
ta ajatellen.

Hallikausi alkaa

Seuran uimahalliharjoitukset alkavat sunnuntaina 17.10 ja jat-
kuvat huhtikuun loppuun. Harjoitusaika on sunnuntaisin kello
17- 20. Alkamisajassa on kymmenen minuutin jousto, sisään pää-
see kello 16.50, päättymisaika on tarkka: silloin ollaan jo ulkona.
Paikka on edelleen Lauttasaaren yhteiskoulu, Isoakaari 19,00200
Helsinki.

Tiedossa on yksi poikkeus aikatauluihin: itsenäisyyspäivän
aaton 5.12. ei harjoitusta ole. Pyhäinpäiväviikonloppuna 7.11.
sen sijaan hallilla ollaan normaalisti. Periaatteessa koulu voi pe-
ruuttaa vuoromme jonkin muun tapahtuman alta, ja kannattaa
kin seurata tällaisia ilmoituksia kotisivulla ja Heme-listillä. Toden-
näköisiä peruutukset eivät ole.

Koulutusryhmä on tavallisesti varannut kaksi kevän viimeistä
harjoituskertaa seuran ohjaajakoulutukseen. Tästä ilmoitetaan
tarkemmin myöhemmin.

Suunnitteilla on edellisuosien tapaan myös lyhyitä tek-
niikkaopetusseioita kiinnostuneille, todennäköisesti har-
joituskertojen alussa. Näistä tiedotetaan tarkemmin kotisivulla
ja Heme-listillä.

Perinteisesti uimahalliharjoitukset toimivat niin, että koke-
neemmat jakavat neuvoja ja pitävät pieniä yksityisiä opetusses-
sioita halukkaille. Pääpaino on tuennoissa ja pelastustekniikoissa.
Tervetuloa!

Kulkuyhteydet

Lähimmäksi koulua ajaa bussi 20, Erottajalta Bulevardia pitkin
Porkkalankadun kautta Lauttasaareen.

Bussit 65A ja 66A kulkevat Isoakaaren alkuun, kävelymatkan
päähen LYKistä.

21V liikennöi Lauttasaaren teollisuusalueelle, Vattuniemeen.
Isoakaaren jälkipäähen, myös kävelymatkan verran koululta, saa-
puvat Espoon T-merkityt bussit, joista on jäätävä pois Katajaharjun
liittyvän pysäkillä (Lauttasaarentien ja Isoakaaren risteys).

Metrolla voi tulla Ruoholahteen ja vaihtaa em. busseihin
Porkkalankadulla.

Samoin voi menetellä raitiovaunua nro 8 käytettäessä.

Tonnarilistalle

Oletko melonut kaudella 2004 yli tuhat kilometriä? Jos haluat ni-
mesi Meloja-lehden tonnarilistalle, ilmoita kilometrisi 7.1.2005
mennessä Hanna Helénille, hanna.helen@iki.fi tai tekstarilla 044
36 86148.

HeMen toimi- henkilöt v. 2004

JÄSENRYHMÄ
Jäsensihiteeri Minna Reponen
jasenasiat@helsinginmelojat.fi
puh. (09) 541 8423
Vestranmäki 12, 01750 Vantaa
Kaikki jäsenasiat, osoitteenmuutokset jne.

TALOUSRYHMÄ
Taloudenhoitaja Tuija Kuutti
tuoja.kuutti@pp.nic.fi, puh. 561 1572 (ilt.)
Pallastunturinkuja 1 A 11, 01280 Vantaa
Kirjanpitiäjä Pentti Tuovinen

TIEDOTUSRYHMÄ
Pärskeen päätoimittaja Hanna Helén
helina76@luukku.com, puh. 044 368 6148
Pärskeen toimitus ja talto Marja Niemi
marja.niemi@yle.fi, puh. 040 779 7061
Sähköpostilista Pasi Tiittanen
pti@iki.fi (ylläpito, liittymiset ja eroamiset listalta)
Internet www.helsinginmelojat.fi
siivuston ylläpito suomeksi Tapio Linkosalo, tapio.linkosalo@
helsinki.fi, englanniksi Mike, mnmw@bigfoot.com,
Meloja-lehden tilaukset Sanna Viljo,
sanna.viljo@hel.fi, 040 581 2915

KOULUTUSRYHMÄ
Koulutusryhmän vetäjä Anna Leena Lind
puh. 040 739 3794, (09) 241 4725
Jäsenet: Juha Holm, Anni Koskela, Allison McCallum,
Merja Nieminen, Pasi Nuutinen, Liisa Nyyssönen,
Ilkka Salmi ja Markku Soikkeli

RETKIRYHMÄ
Retkiryhmän vetäjä Mikael Porthin
mikael.porthin@ixg.com, puh. 050 530 8496
Jäsenet: Hanna Helén, Teemu Kokkonen,
Paula Suurseppä

VAJARYHMÄ
Vajaryhmän vetäjä Lauri Kekkonen
lauri.kekkonen@kolumbus.fi,
puh. (09) 785 572, 050 535 2002
Vajavastaava (MM) Taru Saxberg
petteri.saxberg@emustikkamaantelakka.inet.fi
puh. 0400 609 039
Vajojen sopimusasiat: hallitus
puheenjohtaja@helsinginmelojat.fi
Päivystysvastaava Tinja Karjalainen
paullino@luukku.com tai tinja.karjalainen@finnmapcons.fi
puh. 050 307 3624
Uimahallikuljetukset Jaana Luhtanen
uimahallikuljetukset@helsinginmelojat.fi
puh. 040 848 7164

TALKOORYHMÄ
Talkoorekisteri: Maija Airas
talkoo@helsinginmelojat.fi
Talkoospanosten vastaanotto, avoimet talkootehtävät.

KALUSTORYHMÄ
Varausvastaava Jari Latvasalo. Kajakkien, trailerin ja
muiden välineiden varaukset s-postilla
kajakkivaraus@helsinginmelojat.fi tai soittamalla/
tekstiviestillä numeroon 0400/886453 tiistaisin ja
torstaisin klo 15:30-18:00
Kalustonhankkija Risto Lehtivaara
k20439@kyypari.hkk.fi
Kalustokirjanpitiäjä Mikko Kokkonen
mikko.kokkonen@nokia.com
Kalustokunnostusryhmän vetäjä Timo Korvola
tkorvola@iki.fi, puh. 050 376 2048, (09) 455 1795
Valteri Lonka, puh. 040 757 6194

Palautus:
Minna Reponen
Vestranmäki 12
01750 Vantaa

2

HeMen maksut v. 2004

Jäsenmaksut

Jäsenmaksu 65 e (talkoopanoksen tehneille 40 e)
Perhejäsenmaksu 125 e (kahden talkoopanoksen tehneille 75 e)
Nuorisojäsen (alle 18 v.) 25 e (nuorisojäsenmaksu talkoopanoksen tehneille 15 e)

Liittymismaksut

Liittymismaksu uudelle jäsenelle 36 e, perheelle 2 x 36 e, nuorisojäsenelle 15 e

Talkooolennus edellyttää vähintään neljän tunnin työpanosta seuran hyväksi.

Jäsenmaksu sisältää kaluston käyttöoikeuden. Jäsenmaksun maksanut jäsen saa käyttää seuran kajakkeja ja varusteita (mela, kelluntaliivit, aukkopeite) korkeintaan kaksi yöpymistä sisältäville vajalta vajalle melottaville omilla retkillä ja seuran yhteisillä retkillä.

Muut maksut

Avainpanti 10 €e, kanoottipaikka yksikkö 25 €e, kanoottipaikka kaksikot ja avokanootit 40 €e
Varusteakaappi 5 €e
Vierasmaksu (1vieras kerrallaan) 10 e€/päivä/aukko

Maksut kajakkien ja tarvikkeiden lainaamisesta omille retkille

(varaukset varausvastaavalta):

Retkipäivämaksu kajakista 2 e€/aukko/päivä, kajakkikaaret 1 e€/päivä
Teltta tai trangia 2 e€/päivä
Kanoottitraileri 20 e€ lähtömaksu + seuran jäseniltä 8 e€/päivä ja ulkopuolisilta 20 e€/päivä

Myytävät tavarat

Porkkala-Pellinki vedenkestävä vesiretkeilykartta (1:50 000) 2003 painos, 20 e,
Vuoden 2000 painos puoleen hintaan.
Meriretkeilyn perustieto 3 e, siniset hihamerkit 3 e, kurssiohjaajien kirja 12 e,
(seuran kurssiohjaajat saavat sen osallistuessaan koulutuspäivään)
Laminointikone päivystyksen aikana käytössä, laminointikalvat (A4) 1 e ja (A3) 2 e €.

HeMen tilinumero OP Oulunkylä 572146-113731

Maksa maksut ja ostot seuran tilille.
Merkitse jäsennumerosi viitteeksi maksuihin. Numero on jäsenkortissa ja Pärskeen osoitetarrassa.
Ilmoita myös mitä olet maksamassa.
Tavarat noudetaan kuitin kanssa päivystyksestä kesätiistaisin, SS klo 17-18.